

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

PROSINEC 2005 *** ROČNÍK VI.*** ČÍSLO 12

Citát inspirující:

Básník by měl být člověkem své doby, nikoliv aby se
obracel zády k realitě, stál mimo ni a prostor. Michal Černík

Krůpěje

Báseň je chůze po ostří
slov
červená krůpěj krve je rým
kolik je kroků tolik je
strof
oběti krůpějím bolestivým

Josef Jindra

LIS V ROCE 2005

S blížícím se Silvestrem mně dovoďte, abych se i letos ohlédl za právě končícím rokem, šestnáctým rokem našeho literárního spolku. V loňské prosincové KOBŘE jsem si položil řečnickou otázku: Co chcete dělat v roce 2005? A dnes na ni odpovídám: Udělali jsme toho dost! Dokonce si myslím, že rok 2005 patří z hlediska

hojnosti akcí k těm nejúspěšnějším, ale pojďme pěkně po pořádku.

V úvodu roku jsme se vedle schůzek spolku spoluúčastnili na vyhlášení Jivínského Štefana (především Prochor, 25.února v Nové Pace). Zástupci (Pavel Herbrych a Václav Franc) nechyběli v dubnu na Chodském poetickém jaru v Domažlicích, 13.dubna se v Jičíně konalo autorské čtení pro nevidomé, někteří z nás připravili další ročník literární soutěže Řehečská slepice. LiS se prezentoval i na 1.máje v rámci tzv. Májové neděle v zámeckém parku v Jičíně .

LiSáci se sešli na dvou stmeláčích, a to v Jičíně u Prochora (10.června) a v Řehči u VáclaVa (15.července), kde se uskutečnilo neformální čtení na návsi. Ve čtvrtek 7.července se na Valdické bráně uskutečnilo v rámci festivalu Mezi patry literárně-dramatické pásmo Ze Tmy – Toužím po touze. V září jsme opět četli pohádky u kašny v rámci festivalu Jičín – město pohádky. Zúčastnili jsme se „Martinskej poeticej jeseni“ na konci září a v Broumově na Dnech poezie, kde došlo k opětovnému setkání s polskými autory. Autorské čtení proběhlo v Libáni 6.října a v rámci 7. ročníku Poezie v sedmém nebi jsme 16.listopadu představili program složený z poezie 19.století Možná přijde i K.H.Mácha. Na počátku prosince se potom konalo autorské čtení v Nové Pace (2.prosince), plánováno je i v Sobotce (9.prosince).

Během roku, především díky Martinovi Žantovskému, byl vzkříšen internetový web iKOBRA, na kterém najdete prakticky vše o našem spolku a konečně se stal důstojnou prezentací LiSu.

Během roku vyšlo 12 čísel KOBRY se dvěma přílohami (k 5.výročí a silvestrovská), vyšlo 5 čísel ČAJe, výroční sborník 15

let LISu. Potěšující je, že několik autorů vydalo nebo chystá své vlastní knížky či sbírky (Jarmila Novotná – Skorkoviny, Václav Franc – Autogramy dětství, svou sbírku připravuje Draga Zlatníková a Václav Teslík). Bohumír Procházka vydává svoje Prochoroviny také s měsíční periodicitou.

Literární soutěže letos přinesli i našim autorům řadu ocenění, i když rok 2003, kdy jsme získali 15 cen či uznání nebyl předstižen, ale i 8 ocenění je úspěch.

Potěšitelné je, že do spolku přišla nová členka, Hana Runcíková, která se aktivně zapojila do činnosti (vystoupení v Nové Pace).

Tolik tedy aktiva LiSu, který se na podzim přejmenoval (z původního LIS na nové LiS).

Skutečně máme za sebou úspěšný rok, jsem rád, že se organizování akcí ujímá i mladší generace (díky Monice Eberlové), že náš spolek má zvuk i mimo hranice kraje (dokonce si myslím, že čím dál od Jičína jeho věhlas roste). Perspektiva je zde i pro další roky, a tak jedno z mála pasiv vidím v tom, že se nám nepodařilo, resp. jsme se nepokusili o vydání vlastního sborníku či almanachu, kde bychom prezentovali tvorbu. Přitom technicky by to neměl být problém a granty Městského úřadu v Jičíně nejsou nedostupné. Je to možná náš bod programu pro rok 2006. Co třeba vybrat nejúspěšnější příspěvky z ČAJe a vydat je jako sborník?

Za LiS děkuji pracovnícím Městské knihovny v Jičíně a paní ředitelce Košťálové za ochotu a péči poskytovat nám domovské přístřeší. Doufám, že i v příštím roce bude naše spolupráce nadále úspěšně pokračovat. Skutečně to, co pro nás dělá knihovna, není samozřejmost v řadě dalších míst a měst!

Děkuji všem LiSákům, kteří přiložili ruku k dílu. Děkuji i našim přátelům ze spolků, klubů a dalších literárních organizací u nás, na Slovensku i v Polsku, kteří s námi spolupracují a propagují naše snažení. Všem bez rozdílu potom přeji příjemné prožití svátečních dnů v závěru roku a hodně osobních a literárních úspěchů v roce 2006, ve kterém, jak doufám, se opět budeme setkávat a dále rozvíjet naše dobré vztahy.

A doufám, že při hodnocení roku 2006, budu opět spíše chválit!

Váš Václav

VÍTE, ŽE ...

- ve sborníku z festivalu Literární Vysočina – Tři roky hledání autorů je zastoupen LiS díky tvorbě Milana Cilera, a to básněmi Kohouti a 16. a prózou Ferko a ti další.

- Jarmila Novotná představila svoji novou knížku SKORKOVINY v Novém Jičíně dne 21.11.2005. (viz <http://knihovna.novy-jicin.cz/images/galerie8/img00001.htm>).

- Upoutávku na naše vystoupení v Nové Pace (2.12.) a Sobotce (9.12.) přinesl regionální tisk – Nové Noviny dne 25.11. Poezie současných autorů v Sobotce a dne 2.12. Knihovny se otevrou příznivcům poezie.

- V Nových Novinách v pátek 25.11. byl uveřejněn příspěvek Přišel i K.H.Mácha s fotografií z akce, který se vrací k našemu úspěšnému vystoupení v rámci akce Poezie v 7.nebi.

- Ve středu 16.listopadu ve 21:15 vystoupili Zora Šimůnková a Martin Zborník na ČT24 a mluvili o akci Poezie v sedmém nebi. V rámci rozhovoru došlo i na připomenutí akce v Jičíně. Zájemci si můžou jejich vystoupení přehrát z archivu ČT24 na <http://www.ct24.cz/vysilani/?id=96154&porad=6945&dattum=&sidp=240005> .
Václav

*) Prosím autory, aby redakci oznamovali průběžně i svoje další aktivity, aby náš přehled byl úplný. Skutečně nemohu zachytit všechny vaše úspěchy a akce. Děkuji.
Václav

Středa 14. prosince 2005 od 17:30 hodin v Jičíně!

Městská knihovna v Jičíně a básník Václav Franc

si Vás dovolují pozvat na literární večer

POEZIE JE LÉK

aneb

**DOBRÁ BÁSEŇ PO KAŽDÉM JÍDLE
(VARUJE VÁCLAV FRANC).**

V rámci večera představí novopacký autor Václav Franc své hosty a novou sbírku poezie AUTOGRAMY DĚTSTVÍ.

NOVÝ ROK

Nenávidím nový rok, ale ne snad z důvodu, že jsem opět o rok starší, že musím vypořádat a zaplatit výdělek za uplynulé období, ale protože je to s ním jako s malým děckem. Připadá mi skoro jako bezbranný človíček, který se nechává rodiči hýčkat, kmit a přebalovat, aby v průběhu následujících dní sílil a rostl, přinášel radost i bolest. Upřímně říkám, nevím, netuším a nedokážu předvídat, co z prevíta vyroste; nevím jak se bude dařit v podnikání a jaké nové zakázky budu řešit, jaké protivné nemoci mě budou paralyzovat; nevím, čím mě překvapí moji blízcí nebo zdali nás nezasáhne něčí smrt. Nevím zkrátka nic. Starý rok je již jiná káva. Sice už začátkem adventu mně ten funicí dědek leze značně na nervy a mezi svátky se to s ním nedá vydržet vůbec, heká, naříká a stresuje, aby byl konečně pryč, ale už mám jistotu, co mě za uplynulých dvanáct měsíců potkalo; co se v rodině událo, jaké mám pracovní výsledky, jaké nové a milé lidi jsem potkala, koho jsem ztratila a kdo odešel navěky; kdy, kolikrát a jakým nemocem jsem musela vzdorovat, případně s jakými následky, jaká nová zajímavá místa jsem navštívila a co pěkného jsem viděla. Víím, že čas je neúprosný, že vždycky něco končí a něco nového se rodí, že mezní situace budu muset vyřešit a kritické situace přežít tak, abych byla s tím dědkem za 365 dní zase spokojená. 12.1.2005 JANOVA

Možná přijde i K. H. Mácha...

Ve středu 16. listopadu v 18 hod. se hudební oddělení jičínské knihovny proměnilo v kavárnu 19. století, ve které se každou třetí středu v měsíci scházejí vlastenci literární a poetičtí, jimž není osud českého národa (jazyka) ve spárech rakousko-uherského imperátora lhostejný. Pořad s názvem Možná přijde i K. H. Mácha aneb Česká poezie 19. století byl jedním z 60 setkání básníků a literátů celostátního programu Poezie v sedmém nebi, který se konal na počest 195. výročí narození K. H. Máchy v rámci 7. ročníku Dne poezie.

Nadšené vlastence (V. B. Nebeský - Václav, V. Šolc - Josef, K. Světlá - Monika, J. S. Machar - V. Teslík) vítal a obsluhoval číšník německé národnosti v přesvědčivém podání proChora.

Celé setkání se neslo v humorném duchu s interakcí publika, jež bylo součástí kavárny. Vůbec nebylo podstatné, zda se ve skutečnosti tyto osobnosti českého písma mohly sejít. Ve vtipných dialogích každá osobnost představila svůj život a dílo. Atmosféra se stupňovala očekáváním, zda přijde i mistr českého romantismu, K. H. Mácha (Martin Ž.), zda sejde k nám dolů z Bezdězu... Jeho příchod byl triumfální, májové verše zaplavily kavárnu.

I když místy hráčům spadl míček na zem, přesto to byla pěkná pinpongová hra, okořeněná kostýmy, v níž o smečování a vtipné nahrávky nebyla nouze. Členové LiSu ukázali, jak se také může podat poezie i próza prostřednictvím dramaturgie a že nepostrádají herecký a komediální talent. Večer měl švih a humor. Věřím, že podobných večerů budeme moci nabídnout veřejnosti více a ta k nám bude přicházet v hojnějším počtu. Děkuji Václavovi za přípravu večera a originální nápad.

Monika Eberlová

ZeTmy - tentokrát v Nové Pace

Po úspěšném vystoupení v červenci na Valdické bráně v Jičíně se program Toužím po touze přenesl do prostor Městské knihovny v Nové Pace. A i když paní ředitelka Benešová nepovolila opravdové svíčky na podkreslení atmosféry večera (pouze bateriové náhražky), večer poezie, doprovázený trojicí hudebníků ze Základní umělecké školy v Nové Pace, se vydařil. Od jičínského vystoupení se přece jenom změnilo složení autorů, vedle trojice Monika Eberlová, Václav Teslík a Václav Franc, přibyla dvojice Zlatá Zákoutská a Hana Runčíková. Kromě toho zazněla i poezie Martina žantovského, kterou přednesla hlavní organizátorka večera Monika Eberlová.

Večer, početně navštívený i novopackým publikem, přinesl ukázky z poezie a prózy. Účinkující prozaické texty vhodně zdramatizovali a jejich umístění mezi diváky bylo originální.

Doufám, že se program setká s příznivou odezvou i v Sobotce, kde v trochu pozměněné sestavě vystoupí LiS v pátek 9.prosince.

Václav

Ocenění členů LiSu na soutěžích v roce 2005:

1.cena

2.cena

- Václav FRANC, soutěž Svět 2050, próza, (povídka Degenové vyšetření)

3.cena

- Josef JINDRA, Řehečská slepice, práce týkající se Řehče (povídka Mikrobi)

4. cena

- Bohumír PROCHÁZKA, soutěž Svět 2050, próza

Čestné uznání:

- Bohumír PROCHÁZKA, Řehečská slepice, práce týkající se Řehče (povídka Jedu si)
- Václav FRANC, Šrámkova Sobotka, literárně-vědní kategorie (práce o českém lékaři Jaroslavu Drbohlavovi)
- Václav FRANC, Literární Vysočina, próza (povídka Kořeny)
- Václav FRANC, Mladoňování – Jungmannovy Hudlice, poezie

Další zvláštní ocenění:

- Bohumír PROCHÁZKA, Týnišťský literární Parnas, Cena starosty města

*) Jestli nějaký Váš úspěch v uvedeném výčtu chybí, přihlaste se na adresu redakce. Václav

SEDM PÁDNÝCH (PÁDOVÝCH) OTÁZEK

Představuje se Zlata Zákoutská.

1) Jaká jsi byla v dětství čtenářka a co jsi četla?

Od útlého dětství mi rodiče denně četli a vedli mě v úctě ke knize. Koncem 1. tř. jsem si už něco četla sama z knížky První třída — kašička. Ve 3. tř. mě museli doslova od knihy honit. Milovala jsem knihy úměrné svému věku: pohádky, dívčí romány, ale i foglarovky. Ve 14 létech jsem se dala do Němcové, Jiráska, psala jsem si obsahy, výpisky. Četla jsem i v noci s baterkou pod peřinou a riskovala tak velké nepříjemnosti. Jednou jsem dokonce simulovala i nemoc, abych nemusela do školy a v klidu si mohla přečíst román na pokračování v časopise Punťa — Marča náčelnice a Kouzelníkův syn. Rodiče mi zakazovali brát si knihy, kterým bych ještě nerozuměla, např. V. Hugo, E. Zola. Měli jsme velikou knihovnu, tak jsem jednou nepozorovaně zákaz porušila, myslela jsem si, bůhví co přede mnou tají. Zklamaná jsem tyto romány odložila a vrátila jsem se k nim až v dospělosti.

2) Kdy jsi poprvé zkusila napsat báseň či text a co to bylo?

Od 1. tř. jsem si musela psát deník. Maminka mi téměř denně diktovala pár běžných vět, abych se zdokonalila ve psaní, moc jsem drápala. Za rok už jsem dokázala sama sesmolit logické věty. (Mám ty deníky schované a je jich do dneška 38.)

3) Jaké byly první literární úspěchy?

Za první úspěch liter. považuji ve 4. tř. různé slohové práce na dané téma, které byly čteny nahlas před třídou, což bylo vyznamenání dost důležité pro "nic moc" žákyni, která v matematice a rýsování byla úplné dřevo. Psala jsem slohy, každý jiný, i spolužákům. Bavilo mě to. Na stř. škole to bylo vítězství v krajském kole za zpracování obsahu knihy a osobní názor na ni.

4) Čeho bys chtěla v literatuře dosáhnout?

Nejsem ambiciózní, stačí mi nějaké otištění článků v časopise, neb novinách, nebo umístění v nějaké soutěži, nebo prezentace při autorském čtení, nejraději komorní, pro menší skupinu posluchačů (naposled letos (2005) v Chorvatsku).

5) Máš jako čtenářka a autorka svoje literární vzory?

Vyhraněné vzory nemám, spíš oblíbené autory či knihy, čtu pozorně, soukromě pro sebe kritizuji čistotu jazyka, jeho košatost, pohotovost výrazu, slovosled a v překladu mě často "bolí čeština", když je znát, že překladatel nemá dobrou úroveň, překládá rychle, někdy i přes počítač, s nedostatečnou úpravou a korekturou.

6) V kterou denní či roční dobu nejvíc píšeš a máš při psaní nějaký obvyklý rituál?

Doba pro psaní — preferuji jaro a často píšu koncept v přírodě, v odlehлém koutku, kudy nepřejde ani noha, rušena jen barvami stromů, šustěním větru ve větvích a ptáky. Nejlépe se mi píše, když jsem v úsměvné duševní pohodě, relativně bez starostí a problémů, ve vlídném prostředí.

V zimě doma, spíš večer, opět v absolutní samotě bez rozhlasu apod. Často si polohlasně říkám napsané. Když mě něco vyruší, pak si musím stránku či odstavec přečíst, abych se dostala do děje a navázala na načatou myšlenku.

Rituál psaní — první text je na různých papírcích, následuje přepis na list měkkou propiskou. Další polohlasné čtení s opravami — přepis z listů do silného sešitu nebo bloku velkým písmem, aby se dalo různě vpisovat. Závěr, poslední čtení a úpravy na listy strojem psané. Jsem nejraději, když od prvního textu do závěru uplyne delší doba. Strojopis zakládám do silného šanonu a připišu do obsahu.

7) Představ si, že budeš jmenována ministryní kultury. Co bys udělala jako svůj první krok?

Obrátila bych se dolů k amatérským a začínajícím autorům, uvolnila bych granty na různé literární soutěže, protože tam je zřejmě líheň budoucích spisovatelů a básníků. Byla by to základní podpora jejich práce a sebevědomí.

Umožnila bych i vydávání almanachů vítězných a perspektivních autorů a v nakladatelstvích a vydavatelstvích bych vyčlenila prostor pro začínající autory. Také bych pamatovala na veřejné knihovny, které tyto kroužky, spolky a společnosti podporují, ač často nemají z čeho.

Ale protože ministr nejsem, musí se tomu problému asi nechat volný průběh pod heslem — ať žije komerce !

Poznáváte?

Zlata Zákoutská v mladším vydání – foto z válečného roku 1941.

POHÁDKA O NEZBEDNÉM ROHLÍKU

Renáta ŠTASTNÁ

Byl jednou jeden řidič autobusu. Jmenoval se Bublina. Bydlil v malém roubeném domečku v malé vesničce pod horami. Měl milou a hodnou ženu, paní Bublínovou, která ho nade vše milovala. Každý den mu s láskou a něhou žehlila sněhobílé košile a dělala svačiny, aby na těch dlouhých cestách neměl hlad. Tak to šlo celou věčnost. Žili si spolu spokojeně a měli se moc rádi. A pak se to stalo.

Toho červnového rána se loučili úplně stejně jako každý jiný den a vůbec netušili, co všechno je čeká. Jaká maličkost může zatočit s jejich poklidným životem.

„Měj se moc hezky, beruško moje.“ Pan řidič políbil svoji ženu do vlasů a usmál se na ni svýma hnědýma dobráckýma očima.

„Pa pa, kocourku,“ zacvrlikala beruška. Upravila mu kravatu a už cupitala k oknu, aby mu mohla zamávat, až bude odjíždět. Potom si šla po svojí práci a už přemýšlela, co milému zítra nachystá do mošničky k snědku. Hlavně aby neměl hlad a aby měl nějakou tu změnu. Dnes mu dopřála rohlíky se sýrem, ty má snad ze všeho nejraději. Pěkně mu je zabalila a k nim přidala cedulku se vzkazem, že ho má ráda. A právě tyhle rohlíky jim trochu provětraly tu jejich idylku. Lépe řečeno jeden. Jeden jediný namazaný rohlík...

Pan řidič Bublina byl svědomitý. Všude jezdil včas, usmíval se na lidi, prodával jim jízdenky, nakládal jim těžké tašky a nikdy na nikoho nekřičel. Jeho autobus vždycky zářil už z dálky. Každý den ho umyl a naleštil, jeho vůz byla jeho pýcha a sklízel jen obdiv a chválu. Nejen od cestujících, ale i od ostatních řidičů. Nikdo mu ale nezaviděl, protože všichni věděli, že je to tvrdá práce, vysloužit si dobrou pověst. Dbal na to, aby bylo všude čisto a velmi nerad viděl, když si někdo vytáhl svačinu a jedl za jízdy. To pan Bublina neměl rád. Už dopředu věděl, že budou všude drobky a možná sem tam najde i nějaký ten papír od chleba nebo pytlík od bonbónů. A on to bude muset uklízet. Občas se to stalo, ale od té doby co si hned vedle dveří pověsil cedulku

MÁTE HLAD ? VYDRŽTE TO,
JÁ SE K VÁM DOMŮ TAKY NECHODÍM
NABAŠTIT

se to stávalo opravdu jen zřídka kdy. Sám by si taky nedovolil za jízdy rozbalit si svačinu. I když někdy měl takový hlad, že se to nedalo vydržet. A právě tehdy, v pravé červnové poledne, když dojel do okresního města, se neovládl a když stál v křižovatce na červenou,

otevřel svoji svačinovou mošničku a zašátral uvnitř. Vytáhl krásný rohlík, který mu jeho milá s velkou láskou a pečlivostí namazala výborným sýrem. Sbíhaly se mu sliny, jak ucítil vůni sýra. Jen ho rozbalím, říkal si a s chutí se do něho zakousnu. Vybalil rohlík z ubrousku a už už se chtěl zakousnout, když vtom na semaforu padla zelená. Pan Bublina polkl naprázdno, zařadil rychlost a rychle se rozjel. Jak sebou autobus škubnul, vypadl rohlík panu Bublínovi z ruky a spadl mu přímo pod nohy. Pan Bublina zabodl pohled do podlahy a hledal toho nezbedu, ale ne a ne ho najít. Najednou uslyšel zvonění, zvedl hlavu a vidí, jak se na něj zprava řítí tramvaj. Co teď? Zabrzdit? Nebo jet dál? Zabrzdím, řekl si. A sešlápl prudce pedál. Ale autobus jel dál. Prosvištěl to tramvaji těsně před nosem. Pan Bublina se stihl otočit a viděl, jak na něj řidič tramvaje hrozí zdviženým prstem. Ještě na něj něco volal, ale to pan Bublina neslyšel. Co se to děje? naříkal, proč nebrzdíš, autobuse, můj kamaráde? Znovu a znovu šlapal na pedál, ale autobus uháněl pořád dál. Snad mě zachrání támhleten kopeček, povzdychl si pan Bublina. Autobus se unaví, a možná se i zastaví. Dopadlo to přesně tak, jak si to pan Bublina naplánoval. Když autobus dojel do půlky kopce, zachrchlal a zastavil se. Pan řidič vypnul motor, zatáhl ruční brzdy a utřel si zpocené čelo.

„ Tak a teď se jdu podívat, co tě trápí,“ řekl nahlas a povzdechl si. Představil si, jak bude muset opravovat rozbitý autobus a nestihne jet pro svoje cestující, ti budou smutní a někteří možná i naštvaní, protože jedou jistě někam na čas a ... Ani nechtěl domýšlet, co by se všechno mohlo stát. Zvedl se ze sedadla a kouká, botu má celou bílou... Klekl si na kolena, aby prozkoumal, co se to pod volantem stalo. A najednou to uviděl. „ No to je pěkné nadělení !“ Na podlaze mezi pedály leží úplně rozmačkaný rohlík se sýrem. Pan Bublina se hlasitě rozesmál. „ Tak tys mi teda dal, ty nezbedný rohlíku. Já si celou dobu myslel, že šlapu na brzdou a zatím jsem šlapal na rohlík, až mám sýr všude.“ Najednou se zamračil, když si uvědomil, co všechno se mohlo stát. „ Vždyť jsem se mohl nabourat, někoho zranit a možná jsem teď mohl ležet v nemocnici, mohl jsem způsobit takové neštěstí, že ani nechci myslet na to, m co se všechno mohlo stát.“ Stál tam bezradně a zastyděl se. Ale potom si uvědomil, že mu bude tato příhoda ponaučením pro příště a bude na vždycky vědět, že se za jízdy nejí a když už bude mít tak velký hlad, že to nebude moct vydržet, zastaví a v klidu se nají, aby se příště nestalo nic podobného.

A tak pan Bublina pokýval hlavou, omluvil se autobusu, že s ním jel tak jak se jezdit nemá, omluvil se rohlíku, že ho takhle nedůstojně pošlapal a večer doma, když dovyprávěl svoji denní příhodu, slíbil paní Bublínové, že už se to opravdu nikdy nestane. A

jaké z toho plyne poučení? Že nikdy není tvůj hlad tak veliký, abys kvůli tomu riskoval zdraví svoje i ostatních lidí. (9.9.2005)

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ – EPIGRAM 2006

Letopočet 2006 jistě lze – i přes jiná synonyma – označit jako „Havlíčkovský rok 2006“. Na červenec totiž připadá 150.výročí úmrtí Karla Havlíčka Borovského a v úterý 31. října 2006 uplyne 185 let od jeho narození v tehdejší Borové Rudné u bývalého Německého, dnes Havlíčkova Brodu.

EPIGRAM 2006

Soutěž, určená autorům schopným tvořivě reagovat na věci kolem sebe, je vyhlášována prostřednictvím všech dostupných médií, včetně stavovského periodika MEDIAŽURNÁL Syndikátu novinářů České republiky, jako připomínka letošního 184. výročí (2005) narození Karla Havlíčka Borovského.

Zadání soutěže: Epigram – krátká veršovaná forma s vtipnou, trefnou pointou.

Účast: Autoři s trvalým bydlištěm v České republice.

Kategorie: 1) Texty autorů do 20 let věku, 2) Texty autorů do 50 let věku, 3) Texty autorů nad 50 let věku.

Počet prací: Každý autor může soutěž obelst max. patnácti dosud veřejně nepublikovanými epigramy

Vyhlášení výsledků: 29. 7. 2006, hotel BRIXEN, při „Havlíčkovském“ setkání novinářů.

Ocenění: Finanční a věcné ceny a víkendový pobyt a občerstvení zdarma v zařízení BRIXEN pro autora losem vybraného z přítomných (+ doprovod jedné osoby).

Organizační sdělení: Do hodnocení budou zahrnuty epigramy dodané organizátorům nejpozději do 7. 7. 2006 na elektronickou adresu: syndikat.vysocina@volny.cz, nebo prostřednictvím běžné pošty s razítkem do 7. 7. 2006 adresované na: Klub novinářů Brixen, nebo: Regionální sdružení Syndikátu novinářů Vysočina, Humpolecká 648, 580 01 Havlíčkův Brod.

Za organizátory soutěže: Bc. Luboš Góbl, Jan Kliment

(přeposláno od Petra Musíla, kráceno)

PAVILÓN J. – MILOŠ KRATOCHVÍL

Dnešní název rubriky Řekni mi, co čteš ... by měl mít podtitul Četba pro pamětníky, neboť jsou knihy, které jednou přečteme a víc, se k nim nevracíme. Těch je nakonec většina, ale jsou knihy, které i po letech mají pro čtenáře svůj význam a rádi je otvírají, aby opět zavzpomínali na příjemné chvíle prožité s knihou.

A právě útlá knížka Pavilon J., kterou vydalo Středočeské nakladatelství a knihkupectví v Praze v roce 1983, je pro mě knihou, ke které se stále vracím. Dokonce se dá říct, že mě inspirovala k napsání mých povídek ze souborů Objev profesora Hybrise či Atentátu na senátora Murdycha.

Celkem 13 povídek rozdělených do tří částí je na pomezí fantaskní a vědeckofantastické literatury a i po více než dvaceti letech přináší aktuální témata, např. vztahu člověka k přírodě (např. povídka Víš, kdo jsem já, ty hloupý kedu? nebo Léto), honby za mamonem a odcizení (povídka Tot – Amor). Autor se v knize dívá do daleké či vzdálené budoucnosti, ale zachovává většinou dnešní realie (až na některé povídky – např. Pozůstalí po Amorovi). Dovádí některé situace do absurdity děje, kdy hrozí zánik lidstva či vymření živočišných druhů, aby nakonec přece jenom věřil ve zdravý rozum, kdy se lidstvo vrátí k základním hodnotám existence.

A tak si dovolím odcitovat úryvek z povídky Tot-Amor (str. 105)

:

Baví mě sledovat, jak vydělávám čím dál víc. Poznal jsem nevyločitelnost jedné přímé úměrnosti, před níž jsem skoro celý život slabošsky zavíral oči – čím víc peněz budu mít, tím větší kus štěstí si budu moct koupit. Musím hodně vydělávat a jednou si koupím celé štěstí. Pro nic jiného to přece nedělám.“

Nepřipomíná vám to něco? Může znít definice konzumního způsobu života přesněji?

Upřednostnit jednu povídku ze souboru je opravdu těžké, ale já jsem si vybral povídku Pavilón J., podle které nese celý soubor název. Vypráví příběh Jima Jeffersona, vynálezce bomby XZ 2001, který se na onom světě dostává do společnosti vynálezců, kteří ovlivnili lidstvo. A pochopitelně se liší posmrtné životní podmínky vynálezců podle toho, jak lidstvu prospěli či škodili. A náš hrdina přichází do Pavilónu J., který je nejstřídmější, nejjednodušší a připomíná kasárna. A najednou se mu jeho vynález bomby nezdá tak báječný, připadá si dokonce bezmocný i se svojí bombou XZ 2001. Setkává se s doktorem Guillotinem, který jej velitelsky posílá mýt rajóny do pavilónu A, kde se má setkat s panem Flambertem, vynálezcem patentních kolíčků. A v závěru i pan Guillotin musí uznat (str. 91) :

„Je to stejně geniální – takhle se to vzadu stiskne a ono to tak báječně drží prádlo na šňůře, že ho vítr nemůže vzít. Někteří lidé stejně přišli na báječné věci!“

A já jen dodávám, že Miloš Kratochvíl napsal báječnou knihu, kterou si rád opět po čase přečtu, myslím si, že bude aktuální i po třeba dalších dvaceti letech! Václav

Pátek 6. ledna 2005 v 18 hodin v Nové Pace!

Městská knihovna v Nové Pace a básník Václav Franc
si Vás dovolují pozvat na literární večer

POEZIE JE LÉK

aneb

**DOBRÁ BÁSEŇ PO KAŽDÉM JÍDLE
(VARUJE VÁCLAV FRANC).**

V rámci večera představí novopacký autor Václav Franc své
hosty a novou sbírku poezie AUTOGRAMY DĚTSTVÍ.

SILVESTROVSKÁ KOBRA

I letos nechybí prosincové KOBŘE její nevážná silvestrovská příloha, dozvíte se v ní řadu zajímavostí z našeho života, např. jak velký zájem je o náš spolek v zahraničí nebo proč nám pan Žantovský stále lže nebo jak se Václav choval na Slovensku a co z toho vzešlo? Dobrou zábavu přeje Václav

Ať je nám vždycky tak dobře i v novém roce 2006, jako nám bylo v hostinci U Prochora ve středu 16.listopadu 2005 (zleva sedí Josef Svatopluk Machar, Václav Bolemír Nebeský, Václav Šolc a Karolína Světlá, vpravo postává hostinský Prochor, který místo aby si hlídal pěnu na pivě „furt do něčeho remcá“, hlavně do české literatury!) Foto Jana Benešová.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka
Ročník 6. Číslo 12. Prosinec 2005.
(6. prosince 2005)
www.kobra.zde.cz